

[Inger Harms]

et, at det var en naturlig ting, og vi kan også i dag høre på ministeren, at man vil gøre det fremover. Men når Socialdemokratiet har fundet det nødvendigt ligefrem at fremsætte et beslutningsforslag om det, støtter vi det selvfølgelig.

Bjørn Elmquist (V):

Da dette er det første af i alt 5 forslag fra Socialdemokratiet om den danske holdning over for Østlandene og Centraleuropa, vil jeg allerførst gøre et par generelle bemærkninger. Der er jo ikke en samlet behandling af alle forslagene, så det er svært at sige, hvornår det ellers skulle ske.

Jeg tror, at det vil gå som en rød tråd gennem næsten alle ordførerindlæggene, at vi vil tale varmt om det og sige, at intentionerne er gode nok, og at det er intentioner, vi deler. Men jeg tror også, at når det er sagt, vil konklusionen efter dagens debat blive, at der ikke kommer ret meget ud af det. Jeg tror ikke, der er nogen af beslutningsforslagene, der bliver vedtaget, for enten er det, man foreslår, allerede sket som her – budgettet blev vedtaget den 16. november, så det ville være indholdsløst at vedtage i hvert fald den del af det – eller også er det ting, der er sat i værk så konkret, som det overhovedet har været muligt indtil nu.

Det skal selvfølgelig ikke betyde, at man drager den konklusion, at det var nytteløst at fremsætte forslagene, for vi har så haft lejlighed til at gøre status over dansk Østeuropapolitik og gøre det klart for den forsamlede danske verdenspresse. Jeg kan se, der sidder ingen deroppe, måske sidder der en i Radioavisens studie og lytter, men så har vi i hvert fald fået formidlet det ud til offentligheden. Der sidder heldigvis nogle på tilhørerpladserne. Man kan være noget forundret over, at der ikke er større opmærksomhed om en sag som denne.

Jeg har også hæftet mig ved, at Socialdemokratiet har opgivet sine oprindelige tanker, sådan som de i hvert fald var en overgang i efteråret, om at foreslå nedsat et særligt ad hoc-udvalg til samlet behandling af alle de forslag, der måtte blive fremsat i Folketinget, om vores forhold til Østlandene, Centraleuropa og Sovjetunionen.

Jeg hører til dem, der advarede imod, at vi gjorde det, for jeg synes, vi har udvalgt nok, og det skal ikke være en tendens, der breder sig.

Men måske ville en af Socialdemokraterne undervejs finde anledning til at gøre et par bemærkninger, om det er korrekt forstået, at man har opgivet denne idé, og om, hvad årsagen er dertil.

Jeg vil også meget gerne tilslutte mig intentionerne bag det konkrete forslag. Det er noget, som vi ved flere lejligheder har drøftet i Europarådsdelegationen, hvor vi er 5 medlemmer og 5 stedfortrædere, og det vil jeg godt tage min hat af for og sige tillykke til hr. Ivar Nørgaard. Vi har været helt enige om holdningen, og på den baggrund undrer det mig egentlig også lidt, at vi ikke samlet kunne fremsætte forslag om en styrket indsats fra dansk side i Europarådet, så vi var flere partier bag end dem, der er i Europarådsdelegationen. Jeg tror ikke, at der er større anledning til eller mulighed for at lave partipolitik i denne henseende. Der er vi meget enige.

1990-budgettet er vedtaget, som jeg sagde før, og heldigvis med den forhøjede stignings-takt, som vi håbede på. Jeg er måske lidt mere skeptisk over for mulighederne for at fortsætte udviklingen på budgetområdet. Jeg er enig i, at der er behov for det. Det er ikke i sig selv en god ting at lade budgettet svulme, men i Europarådssammenhæng er der behov for det, og jeg er enig i, at Europarådet skal påtage sig de opgaver, som det tegner til. Når Ungarn og nogle af de andre Østlande en skønne dag bliver medlemmer, vil budgettet naturligvis også derigen- nem få en udvidelse.

Jeg er lidt bange for, at grunden til, at et land som Frankrig, der indtil nu har afvist enhver forhøjelse af budgettet, er gået med til det som en engangsforanstaltning, er, at det lykkedes at få valgt en fransk generalsekretær i år, og det er så hendes fortjeneste, at hun har fået den cadeau, at man nu siger ja til denne forhøjelse.

Jeg synes, der er et meget reelt problem – hvis vi skal gå ind i budgettet – i det forhold, at der i øjeblikket opereres med flere lønniveauer i, hvad man kunne kalde den internationale europæiske tjeneste. I EF har man én aflønning, i Europarådet har man en anden.

En dag var der en Europarådschauffør, der kørte mig til lufthavnen fra Palais de l'Europe og ud til Enzheim, som sagde: Hvorfor skal jeg have mindre i månedsløn for at køre denne strækning med Dem, end en EF-funktionær skal have? Jeg mener også, at vi i Markedsud-